

קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית

● עפ"י תורת הצדיקים ●

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם' שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

בדיבור אחד

\\ קיבוץ גלויות

השבוע מדברת התורה הקדושה עלינו. כל שבוע כך, אך השבוע במיוחד. פרשת השבוע טומנת בחובה את סודו הכמוס של מצבינו, האישי והכללי.

יעקב אבינו מכין את עצמו להסתלק לגנוזי מרומים, וקדום לכן הוא מקבץ סביב מטתו את בניו הקדושים הכוללים את כל נמות ישראל, ומבקש לגלות להם את סוד הקץ. ואז, כשהסוד כבר עומד על שפתיו, שכינה מסתלקת ממנו והוא פותח בדברים אחרים, לכאורה.

מוהרנ"ת ב'ליקוטי הלכות' כותב כי הדברים שנאמרו אחרי הסתלקות השכינה, מעין הסוד שאמור היה להתגלות הם. באותו מעמד נורא הוד התגלה כי את סודו הסתום של קץ הפלאות בלתי ניתן להבין בשום שכל. והדרך היחידה לגעת בסוד המופלא הזה היא על ידי קיבוץ נידחים.

מלכתחילה אמר יעקב אבינו "האספו". אסיפה מתייחסת לכינוס קהל שאינם

<<<

תוכן העניינים

1 בדיבור אחד

- שיחה קצרה מענייני דיומא

אסיפה לא מספיקה, צריך 'קיבוץ'

3 חיים שיש בהם

- בישוט לחיות עם השם

תתכונן ותתכונן ותתכונן... עד מתי?!

7 מעשיות משנים קדמוניות

- ספורים משנים חיים

לא כל דבר צריך לזכור

ניסויים

ניסויים

לדעת בארץ דרך

יו"ל ע"י 'ניסויים'
חבוק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1
עורך:
הרב ישראל מאיר גלינסקי

לכל עניני הגליון-
הערות והארות, נקודות הפצה וכדו'
ניתן ליצור קשר
בפל: 053-312-2415
או במייל: k6646201@gmail.com

ההרשמה לקבלת הגליון במייל בכתובת
k6646201@gmail.com

קו ניסויים
שיעורי בית המדרש
וקבלת עדכונים שוטפים
02-664-6201

***

זמני השיעורים הקבועים
של המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א:

ימי שני

'כתבו עליך בכרשה'
בביהמ"ד 'קרב השם' שעי" בית הבנות 'איתן הנחל'
רח' חבוק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1
בשעה 20:00

ימי רביעי

ללכת עם תורה - תורה סו (בשעה 20:30)
שיחת חברים על התורה (בשעה 21:30)
משפ' מרגלית
רחוב הר' יצחק שמידמן 22 הר השלום בני ברק

מוצאי שבת קודש

ללוות את המלכה ולהשיב את הנפש
הטודות והרמזים שמאחורי הסיפורים
רח' עובדיה הנביא 12 רמת בית שמש ג' 2
בשעה 21:00

קבלת קהל

ניתן לתאם בפל: 058-320-1618
בין השעות 19:00-22:00

***

שינויים בזמני ומיקום השיעורים
מתעדכנים בקו ניסויים 02-664-6201

● בדיבור אחד / המשך

\\ קיבוץ גלויות

<<<

ממתין וממתין לכל נשמה ונפש,
לכל פירור נפש הפזור בפינת יקום
כלשהי. לכל רצון אבוד, מחשבה
זרוקה, נפש עייפה המשוטטת
היכנשהו בערכות הגלות. ורק
בשעה שכל אלו ישובו ויתקבצו
יחדיו, תוכל לבוא הגאולה
השלימה.

משום כך חזר יעקב אבינו ואמר
'הקבצו'. והתיבה הזו פונה אלינו.
לכל אחד ממש! הקבצו, איספו
את עצמכם מכל מקום בו אתם
מצויים, בדיוק ברגע זה ממש. כי
דווקא מהמקום והמצב הזה תוכלו
להוסיף גוון מיוחד בכבודו של
השי"ת. הקבצו, ועשו הכל על מנת
לגרום גם לאחרים להצטרף. ■

רחוקים. כמו האסיפה שנאמרה
בזקני ישראל "אספה לי שבעים
איש". קיבוץ מתייחס לליקוט
נפשות ממרחקים כמו שנאמר
בגאולה "מקבץ נדחי ישראל".

אבינו יעקב ביקש לגלות את
סודות הגאולה במחיצת בניו
הקדושים, לשם כך נדרשת
'אסיפה'. אולם במעמד הזה
השכינה הסתלקה, הסוד נגנז
ונעלם. וזה מלמד כי בלתי אפשרי
לגלות ולקרב את קץ הפלאות
ואת הגאולה על ידי אסיפה של
צדיקים וקדושים בלבד. משום
שכל הסיבה לאריכות הגלות אינה
אלא מתוך המגמה לקבץ את נדחי
ישראל. השי"ת ברחמיו העצומים

ההפצה בחסות:

פלאש
שליחיות
מהירים לך את הדרך
053.712.5663
sussman100@gmail.com

חיים שיש בהם

דחיינות - מכני מה? [פרק יח]

אין אדם שאין לו תכניות, ובמעט באותה מדה - אין אדם שאינו דוחה ומורח אותם • יש שלב של הכנה ויש שלב של התמרחות • איך מבחינים ביניהם, ומה עושים כדי לא לדחות?

הוא בעייתי ומעט הם האנשים שמצליחים לעבור אותו, ולכן עדיף פשוט לבטל אותו. קשה מאד לעבור אותו מבלי להיתקע בו, ומי שלא מבטל אותו נשאר תקוע בדרך כלל. ולכן, כשם שיש איברים או חלקים בגוף, שכשהם תוקעים את המערכת מעדיפים לוותר עליהם, כך גם על השלב הזה עדיף פשוט לוותר.

הדחיינות מופיעה, תמיד, בשלב ההכנות. ההכנות כפי שנראה מורכבות משני שלבים, האחד הוא ראוי, והשני הוא מיותר וצריך פשוט לבטל אותו. לכל פעולה בעולם, ולא משנה כמה היא קשה - יש התחלה וסוף, ובהכרח היא מסתיימת מתישהו, אין פעולה שהיא אינסופית. לא כן ההכנות, אפשר להתכונן ולהתכונן ולהתכונן עד אין סוף, כל החיים וגם לאחריהם, ואף פעם לא להיות מוכן. ולכן, שלב ההכנות מכיל מארבים מסוכנים, שצריך לזהות אותם ולדלג עליהם.

סוגי דחיינות

נחלק את הנושא לשני סוגי דחיינות. האחת היא, מה שאדם דוחה דברים שהוא רוצה להשיג. יש לו חלומות ויעדים שהוא מאד רוצה אותם וכוסף אליהם, אבל אתה פוגש אותו אחרי חצי שנה / שנה / שנתיים, ושום דבר לא זו. כשאתה שואל אותו מה קורה עם זה, הוא מתחמק ועונה: אההה... עובדים על זה. או שהוא מתרץ תירוצים: אין לי כסף לזה, אין אנשים שיודעים להעריך את זה ולהשקיע בזה, אני עסוק, וכל כיוצא בזה.

הדחיינות השניה, היא דחיית מטלות. אדם

בפרקים הקודמים עסקנו בהרחבה ביציאה מהגלות. ראינו את הגלות השלילית ולעומתה את זו החיובית שהיא סוג של 'עיבור', למדנו מתי מסתיים העיבור וצריך לצאת ממנו, זיהינו את המחסומים שמפריעים לצאת ממנו שבראשם הפחד, והרחבנו איך לזהות דווקא על ידי הפחד את 'שטח החירות'. בפרק הקודם עסקנו בעניין המשברים שאנו פוגשים בדרך ואיך הופכים אותו לכלי נפלא של דיוק והתמסרות למטרה.

מחסום הדחיינות

נעסוק הפעם במחסום נוסף שאנו פוגשים בדרך לשינוי, ולא רק שם. המחסום הזה יש לו המון נוכחות בחיינו, וקוראים לו 'דחיינות'. זהו המחסום שרוב מוחלט של אנשים נופלים בו, לא כי הוא בלתי עביר ולא כי הוא מסוכן, אלא מפני שהוא מאד מאד חמקמק. וצריך ללמוד איך לזהות אותו, ובעיקר, איך להתפטר ממנו, ולהצליח לדלג עליו בדרך ליעד.

הדחיינות היא השטח שבו טבעו רוב האנשים שיצאו לדרכם ולא נודע איים... הם יצאו לכל מיני מסעות ולא חזרו מעולם. אותם אנשים בדרך כלל טבעו במשולש ברמודה של הדחיינות, הוא שאב אותם פנימה ושם הם נעצרו. כל אחד יכול לראות בעצמו כמה תוכניות הוא רצה להוציא לפועל ואף יצא לדרך, רק שבאיוושהי צומת הרכב נעלם... והצומת הזאת היא הדחיינות.

להלן נלמד על שלשה שלבים בכל תהליך, שהראשון והשלישי הם חיוביים, אבל האמצעי

ביניהם, נעסוק בחוק אוניברסלי מאד מרתק, וניתן לו הגדרה שונה מעט, וברורה יותר.

החוק אומר: כל פעולה או מטלה שיש עליך לעשות, תתפשט על מלוא רוחב הזמן שהקצבת למילויה. לדוגמא, כשאדם יודע שהוא צריך להגיש עבודה תוך שבועיים, אין סיכוי שהוא יסיים אותה לפני שיעברו שבועיים במדויק. היסוד הזה נמצא בדברי חז"ל, שאמרו (בבא בתרא ה) "חזקה אין אדם פורע חובו קודם זמנו", כלומר, אם קבלת הלוואה למשך זמן מסוים, יש חזקה שלא תחזיר אותה יום אחד קודם.

כעת, מבחן פשוט: האם אכן לאורך כל השבועיים, הוא עבד על זה? אם תשאל בנאדם בפשטות, הוא יאמר לך כן. אבל אם הוא יבדוק שוב, יגלה שזה לא נכון, הוא אמנם מרח את זה על פני השבועיים, אבל לא עבד על זה שבועיים. במשך שבוע וחצי פלוס, הוא עבד למקוטעין, רגע פה ורגע שם. ורוב הנפח של המטלה התרכז בימים האחרונים או השעות האחרונות של אותם שבועיים.

זה הקסם ששמו 'דד-ליין'. במשך כל הזמן שעומד לרשותך, אתה בוהה וחולם ומנסה ולא מצליח. אין השראה, לא מוצא את המילים, וכיוצא בזה. פתאום בשעת האפס, הכל קורה - יש השראה ויש כוחות ואתה מצליח. ולא, האיכות לא יורדת אלא משתבחת. בסופו של דבר, אתה רואה שרוב הפעולות שעשית ברוב הזמן, מתיירות בכלל. והחלק העיקרי אם לא כל הסיפור, קרה דווקא בסוף. אז המטלה לא לקחה שבועיים, אלא שעתיים. השבועיים לא היו אלא התמרחות.

חוק הזמן והנפש

למה זה כך? הזמן הוא סוג של תבנית. כל

צובר מטלות שונות שעליו לעשות, והוא לא עושה אותם. מוטל עליו לעשות משהו, לדאוג למישהו, לטפל באיזה עניין, והוא דוחה את זה. רוב האנושות נמצאת בקטגוריה זו, והשאלה היא רק כמה מטלות אתה צובר, מה זה עושה לך ואיך אתה מתמודד עם זה. רבינו מאס בזה מאד, הוא היה מאד תקיף שלא לדחות בשום אופן מיום אחד לחברו, כל מטלה צריך לעשות מיד.

דחיינות מכל סוג היא שלילית ובעייתית. המקום היחיד שבו הדחיינות טובה וחיובית - היא ביחס ליצר הרע. הוא פונה אליך ואומר: נו, בוא, יש כאן משהו מעניין לשמוע ו/או לראות. כאן המקום להפעיל את כל שרירי העצלות וכח המשיכה שנמצא בנו בתולדה, ולומר לו: עזוב, אני עסוק, אין לי כח עכשיו. אולי עוד מעט... כך גם כשמתעורר כעס או תאוה, תאמר לעצמך: למה עכשיו? עוד מעט... וזה פטנט נפלא, כי עבר זמנו בטל נסיונו. אבל בכל מקום אחר, הדחיינות היא שלילית לחלוטין.

בפרק הנוכחי נתמקד בדחיינות מהסוג הראשון, שעוסקת באדם שרוצה להשיג דברים והוא דוחה אותם. נראה כאילו שכדי להשיג די ברצון להשיג, ולא מוכרחים להוציא את זה מכח אל הפועל... נראה תחילה את היסודות הפנימיים, שמפעילים את תהליך הדחיינות, ולאחר מכן את הפתרונות לכך. ובפרקים הבאים נלמד אודות הדחיינות מהסוג השני.

הכנה או התמרחות

הכנה היא דבר חשוב, ואצל צדיקים עשו עסק גדול מ'הכנה למצוה', ויש מהם שאמרו שההכנה למצוה גדולה יותר מהמצוה עצמה. אבל חשוב להבחין בין הכנה לבין התמרחות. ההתמרחות איננה הכנה, אבל היא תמיד מופיעה בזירה של ההכנה. ובכדי להבחין

חיים שיש בהם

כי הם מקציבים פחות זמן וממילא הם יותר ממוקדים. בדרך כלל אנשים יושבים ומתכננים וחושבים, ואז בא אדם ומציב לו"ז בלתי הגיוני, ודווקא זה עובד יותר מכל החשבונות והתוכניות, וזה גם הרבה יותר איכותי ועוצמתי.

הגדרת הקצב

כשאדם מקבל משימה, הוא מיד חושב: איך אצליח לעשות את זה, ואיך אצליח להתגבר על האתגרים הרבים, ולכן הוא מבקש ארכת זמן. אך האמת היא, שהזמן לא יעזור לו, ואם הוא קיבל חודשיים, מסתבר שבמשך רוב החודשיים הוא לא יעשה כלום, ואפילו לא יחשוב איך לעשות, אלא רק ידחה את זה מחמת הלחץ, ואז, ברגע האחרון, הוא יעשה את זה. ולא משום שבינתיים התבררו ספיקותיו, אלא משום שכעת אין לו ברירה והוא חייב לעשות את זה.

אדם אומר: אין לי את הידע, ו/או את היכולת. תבדוק את עצמך: האם במשך החודשיים הללו, השגת יותר ידע או יכולת? התשובה היא לא. אלא ישבת וחיכית, ואז בסופו של דבר, עשית את הדבר הזה, עם הידע והיכולת שכבר היו לך. האמירה שאנו אומרים לעצמנו 'לא מספיק יודע' או 'לא מספיק יכול' היא שקר, כי כשתהיה בתוך תבנית מסוימת מאד, אתה תשתמש בכל מה שיש לך, ואז תראה שזה יצא בצורה נפלאה.

המסקנא היא שמה שלכאורה לוקח חודשיים, אפשר לעשות בשבועיים ולפעמים אפילו בשעתיים. כי אם תכווץ את הזמן שבו עבדת 'נטו' במשך החודשיים, הם ימלאו בקושי שעתיים. רבינו אמר על עצמו: מה שאנשים אחרים עושים בכמה שנים אני עושה בכמה ימים או ביום אחד. והוא גם סיפר, שבזמן שאנשים מכינים את עצמם לתפילה, הוא מספיק ארבע דפי שולחן ערוך עם כל

חומר וכל צורה, חייבים את התבנית של הזמן, והוא זה שיוצק את החומר ואת הצורה. אין חומר בלי זמן, כי חומר בלי זמן הופך להיות אנרגיה, וכל שכן שאין צורה בלי זמן. אפילו ברוחניות, אין צורה בלי זמן, אלא שיש זמן רוחני. הצורה היא כמו קו, שמתחיל איפשהו ומסתיים איפשהו, והשאלה היא רק כמה זמן זה ימשך, נמצא שהוא בתוך תבנית של זמן.

כל נקודה של יחידת זמן, הופכת להיות תבנית לפעולה אותה רוצים לעשות. יותר נכון: היא הופכת להיות תבנית לתוכן של אותו אדם שעושה את הפעולה הזאת. לכל אדם יש את המסה של הנפש שלו, של הכוחות שלו, ושל הסייעתא דשמיא לה הוא זוכה, וכאשר הוא מקציב זמן לאיזושהי פעולה - כל הנפש והכוחות והכשרונות שלו מתפשטים לתוך אותה תבנית זמן. ולכן, אם יש לך שבועיים, הנפש נשפכת לתוך התבנית הזאת ומקבלת צורה של שבועיים, ומאד יהיה קשה להתרכז בפחות מכך.

זו הסיבה, שכאשר מגיע הזמן לסימום, פתאום הכל קורה. לא כי הגיעה פתאום השראה משום-מקום, אלא משום שכעת כל כוחות הנפש מרוכזים, כי הוא יודע בוודאות שאין עוד זמן מחוץ לזמן הנוכחי, ולכן הזמן הנוכחי מצליח לתת ביטוי וצורה לנפש שלך ולכישורים שבה. ולכן, אז אתה מצליח לעשות את הביצועים הכי טובים והכי מדויקים, כי אין לך את הפריבילגיה להיכנס לספקות אולי אפשר לעשות יותר טוב, כי אין זמן. ודווקא לכן אתה עושה את זה הכי טוב.

השורה התחתונה היא, שרוב הפעולות שאנו נדרשים לעשות, יש לנו את היכולת לעשות אותם בהרבה פחות זמן. יש אנשים, מעטים מאד, שכך פועלים, והם מצליחים לעשות הרבה יותר דברים, גם בכמות וגם באיכות. לא כי הם יותר כשרוניים, אלא

חיים שיש בהם

וכך גם רוב האנשים שיש להם איזו עבודה או משרה. הם מספרים שהם עובדים כך וכך שעות ביום, וכפועל חצי מהם או יותר, עוברות בפטפוטי סרק, בדיחות או טלפונים והודעות. אם יעשו חשבון נכון, כמה זמן נטו הם עובדים, הם יגלו שיש להם עוד המון זמן ביום. אותו הם יכולים לנצל ליותר עבודה, או לדברים אחרים. צריך לזכור שיום זה עשרים וארבע שעות, ושעה היא ששים דקות, ודקה היא ששים שניות, ולא רק גוש אחד שנקרא 'יום'.

רבי נתן בעצמו הספיק ביום כמויות בלתי נתפסת של הספקים. מי שראה את כמות הלימוד שלו, היה בטוח שכל היום הוא עסוק רק בלימוד, כי אם לא, איך שייך להספיק כל כך הרבה. ומי שראה את התפילות שלו, היה בטוח שזה מה שהוא עושה כל היום. כך לגבי מכתבים שהיה כותב, כך לגבי שיחות עם אנשים, וכך לגבי העסקנויות שלו. כי כל רגע אצלו היה מכווץ לחלוטין ומלא בתוכן. פעם אחת הוא היה בעמדת המתנה עם מישהו, ושאל כמה זמן נותר. אמרו לו: חמש דקות. הסתובב לצד השני והתבודד במשך חמש דקות, ובסיום אמר: אה, חמש דקות גדולות!...

***

אלו הם העקרונות, שעומדות מאחורי המחסום של הדחיינות. בפרק הבא נרחיב בהם למעשה, ונראה איך מתמודדים עם המחסום הזה של הדחיינות, הן הדחיינות של רצונות ותכניות, והן הדחיינות של מטלות והספקים. ■

הנושאי כלים. וזאת כמובן, מלבד ההכנה שלו בעצמו.

נמצא אם כן, שלא סוג או מהות הפעולה קובע את משך הזמן שנצרך עבורה, אלא להיפך, משך הזמן שנקבע עבורה, הוא זה שיקבע כמה זמן היא אכן תקח. בדיוק כפי שמשך הזמן שניתן עבור ההלוואה, הוא זה שיקבע מתי היא תחזור. גם אם עקרונית הוא יכול להשיג אותה בתוך שעות או דקות, זה יקח בדיוק כפי הזמן שהוקצב לכך.

ביוץ הזמן

הזמן, מורכב מהמון משבצות. מרחוק הוא נראה כמו ענן גדול של שבועיים, ונראה כאילו הענן הזה מלא, כי הנה כל השבועיים הייתי עסוק בעניין הזה. אבל כשאתה מתקרב, אתה רואה שהענן הזה הוא אוורירי וריק. אם נחלק את הזמן למשבצות דמיוניות, נראה שרוב המשבצות ריקות ואין בהם פעולה, וככל שתגדיל את הרזולוציה - תראה שישנם משבצות עוד יותר קטנות, וכך תזהה שטחים שלמים של משבצות שלא נעשה בהם דבר.

רבי נתן מספר שהוא היה מתבונן על ה'לומדים', והבחין שהם מבטלים את הזמן תוך כדי לימוד. אותו 'לומד', נותן הגדרה כללית לעצמו ומספר שהוא לומד שתיים עשרה שעות ביום, אבל כשתשים את הפוקוס פנימה לתוך אותם שתיים עשרה שעות, תראה שחלק גדול ואולי רוב מהם - פשוט ריק. כאן הוא חולם, כאן הוא מוציא ספר, וכאן הוא מכין קפה. אם הוא היה מכווץ את הזמן, היה מגלה ששתיים עשרה שעות הם המון, ואפשר להספיק בהם פי כמה וכמה, בכמות ובאיכות.

מעשיות משנים קדמוניות

שכחה וזכרון

[מעשה יג - פרק ח]

והתחילו לזכור החסדים שעשה עמהם השם יתברך בהיותם ביער, והיו בוכים והיו מתגעגעים מאד, איך לוקחין לכאן את הבעטליר הראשון העיור, שהביא לנו לחם ביער, ותיכף ומיד, בתוך שהיו מתגעגעים מאד אחרי הבעטליר העיור, ענה ואמר: הנני, הנה באתי אצלכם על החתונה, ואני נותן לכם מתנה לדרשה, (שקורין "דרשה גישאנק"), שתהיו זקנים כמוני, כי בתחילה ברכתי אתכם בזה, ועכשיו אני נותן לכם זאת במתנה גמורה לדרשה, שתחיו חיים ארוכים כמוני.

ואתם סוברים שאני עיור, אין אני עיור כלל, רק שכל זמן העולם כולו, אינו עולה אצלי כהרף עין. (ועל כן הוא נדמה כעיור, כי אין לו שום הסתכלות כלל על העולם, מאחר שכל זמן העולם אינו עולה אצלו כהרף עין. ועל כן אין שייך אצלו הסתכלות וראיה בזה העולם כלל), ואני זקן מאד, ועדיין אני יניק (צעיר מאד) לגמרי (היינו "יונג"), ולא התחלתי עדיין לחיות כלל, ואף על פי כן אני זקן מאד, ולא אני בעצמי אומר זאת, רק שיש לי הסכמה על זה מהנשר הגדול, ואספר לכם מעשה, כל זה הוא דברי העיור הנ"ל.

קדושים, אלא בדברים שיש להם קבלות והם עובדים. וחשוב להדגיש זאת, כי פעמים רבות לומדים את הספרים, ורואים את הגאונות והגדלות העצומה, ומסתפקים בכך.

ואמנם, גם הדיבורים בעצמם יש להם כח, וכפי שהיה בשעה שרבינו גילה לרבי נתן את מגילת הסתרים ובה פירוט כל התהליך עד הגאולה, ואז שאל אותו רבי נתן 'מתי כל זה כבר יהיה', השיב לו 'עצם הדבר שדברנו על כך, הוא כבר דבר גדול'. היכולת לעצור באמצע הכאוס והשיגעון של העולם, כשהעולם כולו עומד עליך עם מערוך ורוצה לדפוק לך את הראש, ולהפוך אותך לחלק ממנו, במצב שכזה - היכולת לדבר דיבור של אמת, זו כבר גאולה.

הבעטליר הראשון מספר את סיפורו, ולפני שניכנס לפרטי הסיפור חשוב לשים לב לדגש שיש לו הסכמה לכך מהנשר הגדול. גם בהמשך המעשה, בסיפורם של כל שבעת הבעטלרס, הם מדגישים כל אחד בתורו את העובדה שיש להם הסכמה לכך. כלומר, יש כאן עניין להדגיש שהסיפורים הללו והמסר העולה מהם, אינו רעיון בעלמא אלא יש לו קבלות.

הסכמה והתחייבות

הנקודה הזאת, היא אחת מהפלאים הכולטים בתורתו של מוהר"ן מברסלב. באופן עקבי, הוא דואג להדגיש שאינו עוסק בשום אופן ברעיונות בעלמא, גם אם הם רעיונות

אבל לא מדובר רק בדיבורים, אלא יש כאן התחייבות שאומרת: תבדוק אותי! אני נותן לך עצות שאמורות לפעול שינוי בחיים שלך, ויש לי הסכמה לכך. הוא מביא עובדות ומספר על אנשים שכבר נמצאים בגן עדן בזכות העצות הללו. פעם אחר פעם הוא מדגיש זאת, ובעצם חושף את עצמו לתביעות רפואיות אם חלילה זה לא יעבוד... הוא בא ואומר: אני לא רוצה שתהיה חסיד שלי, שרק עומד מהצד ומביט בעבודה שלי, ומנענע בראשו לאות הן, אלא רוצה שתבדוק אותי ותראה שזה עובד,

ואם לא - אל תהיה תלמיד שלי.

זו נקודה שמאפיינת כל הופעה של גאולה ובשורה. בעמדה שכזאת, אין מקום לבוא ולומר רק: אני יודע מה אני אומר, ותאמין לי. אלא הוא מחויב להביא הסכמה לדבריו, שפירושו: הוכחה שאכן הדבר הזה קיים, עובד, פועל ומרפא. כשהוא הבטיח לתקן את מי שיבוא על ציונו, הוא עושה זאת בצורה של הבטחה במעמד עדים, שמשמעותה התחייבות לכל דבר ועניין. וכעת, ניכנס לפרטי המעשה:

” כי פעם אחת הלכו אנשים בספינות הרבה על הים, ובא רוח סערה ושבר את הספינות, והאנשים נצלו ובאו אל מגדל אחד, ועלו אל המגדל, ומצאו שם כל המאכלים ומשקאות ומלבושים וכל מה שצריכים, והיה שם כל טוב וכל התענוגים שבעולם.

ענו ואמרו, שכל אחד יספר מעשה ישנה, מה שהוא זוכר מזכרון הראשון, היינו מה שהוא זוכר מעת שהתחיל אצלו הזכרון. והיו שם זקנים ונערים, והיו מכבדים את הזקן הגדול שביניהם שיספר בתחילה.

ענה ואמר: מה אספר לכם. אני זוכר גם כשחתכו את התפוח מן הענף. ולא ידע שום אחד מה הוא אומר, אך היו שם חכמים ואמרו: בודאי זאת היא מעשה ישנה מאד. וכבדו את השני שיספר.

ענה השני, שלא היה זקן כמו הראשון: זאת היא מעשה ישנה?! (בלשון תימה), זאת המעשה אני זוכר גם כן, אבל אני זוכר גם כשהיה הנר דולק. ענו ואמרו שם: זאת היא מעשה ישנה ביותר מהראשונה, והיה פלא אצלם שזה השני, שהוא יניק מהראשון, וזוכר מעשה ישנה יותר מהראשון; וכבדו את השלישי שיספר.

ענה ואמר השלישי, שהיה יניק יותר: אני זוכר גם כשהתחיל בנין הפרי, דהיינו כשהתחיל להתרקם הפרי. ענו ואמרו: זאת היא מעשה ישנה ביותר. ענה הרביעי, שהיה יניק עוד יותר: אני זוכר גם "כשהוליכו הגרעין לנטוע הפרי".

ענה החמישי, שהיה יניק עוד יותר: אני זוכר גם "החכמים, שהם היו חושבים וממציאים את הגרעין". ענה הששי וכו', שהוא זוכר גם "את הטעם של הפרי קודם שנכנס הטעם בתוך הפרי". ענה השביעי וכו' ואמר שהוא זוכר "גם הריח של הפרי קודם שנכנס בפרי". ענה השמיני ואמר, שהוא זוכר גם "המראה של הפרי קודם שנמשכה על הפרי".

מעשיות משנים קדמוניות

ואני, (היינו זה הבעטליר העיוור, שמספר כל זה), הייתי אז תינוק לגמרי, והייתי גם כן שם, ועניתי ואמרתי להם: אני זוכר כל אלו המעשיות, ואני זוכר 'לאו כלום' (און איך גידענק גאר נישט). ענו ואמרו: זאת היא מעשה ישנה מאד יותר מכולם. והיה חידוש גדול אצלם, שהתינוק זוכר יותר מכולם.

שכחה וזכרון

המעשה הזה כולל בתוכו סוגיות רבות ורחבות, וצריך להתבונן בו בשימת לב לכל פרט ופרט. באופן כללי הסיפור הזה מספר על שכחה וזכרון, והוא מתאר אחורה את כל ההיסטוריה, הן ההיסטוריה הכללית של העולם והן ההיסטוריה הפרטית של האדם, שכידוע בפנימיות, שני התהליכים הללו מתמזגים זה בזה.

התפיסה שלנו במושג שכחה וזכרון, היא תפיסה מאד רדודה וחלקית, והמעשה הזה בא לשנות לחלוטין את התפיסה. הזכרון והשכחה הם הסיפור של האדם והסיפור של העולם. כולם רוצים לזכור דברים, ואף אחד לא רוצה לשכוח דברים, השכחה היא הטרגדיה של האדם, כי אם יש לו סיכוי כלשהו למצוא את ידיו ורגליו בעולם הזה, הוא רק על ידי הזכרון.

פתיל הזכרון הוא זה שנותן לאדם יציבות בעולם, ואין דבר שמעורר בהלה וחרדה כמו השכחה. כשאדם תופס שהוא מתחיל לשכוח דברים, הוא מרגיש אבוד. ולכן, אנו נתפסים בכל בריל של משהו שיכול להזכיר לנו דברים, ומייחסים חשיבות רבה לכל מיני פריטים, אירועים או זמנים, שמזכירים לנו משהו. הטרואמה הגדולה ביותר, היא לגלות שיש משהו שאתה זוכר בבחירות ולפתע מתגלה לך שהוא לא היה כך.

כל תודעה שיש לנו, היא זכרון, כי המציאות כבר איננה, רק הזכרון במוח שנשאר מאותה מציאות. ישנו סיפור ידוע על פסנתרן שאבד את הזכרון לחלוטין. אך מידי משך זמן נדלקה לו פיסת זכרון לכמה רגעים, ולאחר מכן הוא חזר לשכחה מוחלטת. הוא ניסה לבנות מהפיסות הללו זכרון שלם ולא הצליח, עד שהחל לבגן, ואז הוא נזכר ביצירות שלימות שהחזירו לו את הזכרון. הסיפור הוא מפורסם, והרבה מחקרים בנויים עליו.

זכרון - התקשרות

והאמת היא, שזה הסיפור של כל אחד. כי לגבי הזכרון האמתי של מי אנחנו ומה אנחנו עושים כאן, כולנו שרויים בשכחה מתמשכת, ואולי מידי פעם זוכים לאיזו פיסת זכרון, שנמשכת למשך דקה או מעט יותר ושוב נעלמת, בדיוק כמו אותו פסנתרן. אדם שמנסה להבין את סיפור חייו, הוא מנסה לחבר את פיסות הזיכרון, ולבנות מהם איזשהו רצף שייתן לו תמונה, אבל זה לא קורה, ולאחר כמה רגעים הוא שוב חוזר לים הגדול של החיים.

זכרון - עניינו 'התקשרות'. הכח של הזכרון הוא לחבר דברים, ולעשות מהם משהו אחד גדול שמקשר את כל הפרטים לאחד. ולכן אדם מייחס חשיבות רבה כל כך לזיכרון, כי אם לא, מה הקשר שלי למה שהיה אתמול ולמה שהיה לפני רגע. אבל הזכרון שעליו

אנו מדברים אין לו שום משמעות, הזכרון האמתי הוא לתפוס באמת מי אני, ולהצליח ליצור פתיל שלם של זכרון כזה ולחיות לפי זה.

לכל אחד יש רגעים של התעוררות אמיתית שבה הוא רוצה, כל אדם פוגש רגעים בהם הוא שואל את עצמו: מה כל זה, למה אני רץ ולאן אני הולך, ולמה אני לא חי כמו שאני חושב. ברגע הזה הוא חושב בעצם מחשבות של צדיק, ובאותו רגע אין אף אחד ואין שום דבר שמפריע לו להיות כזה. הסיבה שזה לא קורה, היא משום שאני יודע שזה לא הולך להחזיק מעמד, ואני הולך לאבד את הזכרון הזה ולשקוע שוב בשכחה.

מה שעושה את הצדיק לצדיק, הוא שכשיש לו התעוררות של זכרון, הוא מתחיל לייצר מזה פתיל, אותו הוא ממשיך להחזיק גם אחר כך, כשכבר אין לו את המוחין וההתעוררות שהיו לו לפני כן. אדם פשוט, יש לו גם כן את אותם יקיצות, אבל לאחריהם הוא צולל בחזרה לתוך עולם השכחה. הוא מתחיל במשהו, שאם ימשיך אותו הלאה הוא יהיה צדיק, אבל הוא לא ממשיך כי הוא נבהל מקטיעת הזכרון. הצדיק לעומת זאת לא נבהל, אלא ממשיך להיות קשור - אם לא דרך ההארה בעצמה, אז דרך דברים שמזכירים אותה, כמו פתיל תכלת, שדומה לים וים לרקיע ורקיע לכסא הכבוד.

הספינה והמגדל

נחזור לפרטי הסיפור, ונלמד אותם אחד

לאחד. הסיפור מספר על ספינות שנשברו, והאנשים הצליחו להינצל ולהגיע לאי. הסיפור הזה מספר את סיפורם של הכלים שנשברו. בבריאת העולם התרחשה טרגדיה, מכוונת בכוונה תחילה, ושמה שבירת הכלים. מאז השבירה, הכל נראה אחרת והחוקים של הבריאה השתנו לחלוטין. מאז השבירה, הקדושה מופיעה בעולם בצורה של ניצוצות ומפוזרת בכל מיני מקומות. העבודה שלנו היא להעלות בחזרה את הניצוצות מלמטה ללמעלה.

בשפה קרובה יותר אלינו, זה הסיפור של הספינות שנשברו. אי אפשר לחיות בים אלא באמצעות הספינות, וכשהספינה נשברת זאת אומרת שהכלים נשברו. מה קורה אז? האורות לכאורה לא ניוקו אלא הכלים, אבל האורות לא יכולים להתקיים בלי כלי, ולכן אין להם יכולת לפעול כלום. למעשה, כל סדר החיים והעולם בנוי על שבירת הכלים ותיקונם. אדם פוגש עולם שבור, והוא בעצמו עובר משברים, וכל מה שהוא זוכר זה רק שתי דברים: שיש לו נשמה, ושיש לו גוף שבור. הנשמה היא הזכרון, כי היא דבר נצחי ואמתי. הכלי מייצג את השכחה, כי הוא שבור וצריך לתקן אותו.

הבעיה מתחילה כשאדם מקשר את הזכרונות שלו - במקום אל הנשמה, אל הכלים השבורים. כל הזכרונות שאדם מספר, על הילדות שלו, ומי שהוא הכיר ומי שהוא פגש, וכל מה שקרה, הם סיפורים חסרי משמעות, ואינם אלא שברי

מעשיות משנים קדמוניות

סיד משם, ויש לי שבת... פלא שאתה יודע מעכשיו איך תראה גם השבת הבאה שלך...

האם אי פעם הצלחנו להיות חיי גוף בנשמה, בלי להיות מחויבים לשברי כלים מאמש? האם אפשר לחשוב בנקיות על התפילה הבאה או על השבת הבאה, או לפחות על הרגע הבא והשעות הקרובות, בלי להשתלט על זה עם כל הכלים השבורים שאתה כבר מכיר? פשוט להשאיר את זה חיי נשמה בלי להעמיס על זה את כל הזכרונות הרעים שכבר יש?

זה לא אומר שלא צריך להתעסק עם כל השברים הללו. ובשביל זה יש זמן של התבודדות, ועבודה של תשובה. נכון שיש גם עבודה של העלאת ניצוצות. אבל לא צריך להפוך אותם למרכז החיים, אלא לאפשר להם לעבור דרכי בבחינת סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, בלי שזה יקבע את כל מה שאני, וכל ההרגשות והתחושות וההתנהלות.

בשביל זה צריך להיות 'זקן ויניק'. וזה הסיפור כאן. הספינות נשברו, וזה תהליך שמוכרח להיות, אבל הם לא שקעו בזה אלא ניסו להגיע לזכרון האמתי של הנשמה, והבעטלר בא עם החידוש הגדול ביותר, שאפשר להיות זקן וגם יניק בבת אחת. ועל כך בפרק הבא בעז"ה. ■

כלים. הזכרונות שלנו הם כמו לוח קנבס ענק שעליו אתה מפרט את המקומות בהם ביקרת, בערך לפי הפירוט של הכרטיס אשראי. כאן צעקת, כאן בכית, פה התרגשת, ושם קניית משהו. ובכן, מה המשמעות של כל זה?

זה נכון. היית בכל מיני מקומות, ובכל מקום שכזה השארת טביעות אצבעות. אבל האם זה מה שאני? הבעיה היא שעל גבי כל הזכרונות הללו, אנו חושבים, מרגישים, מתכננים או מתייאשים. וזה בסך הכל שברי כלים. הנשמה נתפסת אצלנו כמשהו ערטילאי ולא משהו שכדאי לבנות עליו, והתוצאה של כל זה היא שחלקי הנפש שלנו פוזרים בכל מיני מקומות, ובכל מיני זכרונות שבורים.

זקן ויניק

אדם סוחב על עצמו כמויות של זכרונות, כל מיני דברים שקרו לו וכל מיני עלבונות, ובשורה תחתונה חדר האוצרות של הזכרון, עמוס בכל מיני ברזלים שפוצעים אנשים, וכל מיני סככים שמעלים תולעים, וכל מיני דברים שהוא ואף אחד מזמן לא צריכים. והכי גרוע, שכל ה'מאגר' הזה משפיע על כל דבר בחיים. את השבת שלך ואת התפילה שלך אתה מייצר מכל חומרי הגלם השבורים הללו, חלון שבור משם, קצת

ר' יוד!
כתבו עליך
בפרשה!
L

בוא למצוא את עצמך בפרשה ולהאיר את החיים
בשיעורו השבועי של המשפיע פה מפיק מרגליות

הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א
על החיים וכל מה שמעניין באמת, מתוך פרשת השבוע

להתבונן בפסוקים ולמצוא את עצמך
להקשיב למשמעות המילים ולקבל גישות חדשות לחיים
להרגיש את הפרשה ולשאוב תעצומות
להטעין את שולחן השבת שלך במטעמים חדשים

בימי שני 8:00 בערב